

Çocuk kitapları

PERİHAN MAĞDEN

Kızım artık üçüncü sınıfa geçti. Kitaplarını kendi kendine okuyor.

Ama hâlâ arada bir

kanepeye yan yana uzanıyoruz ve benim ona okumamı istiyor.

Yapı Kredi Yayınları'ndan 'Her Güne Bir Masal'ın hayat kurtarıcı bir kitap olduğunu söyleyebilirim. Üç-dört yıldır evire çevire okuyoruz.

Bu sene Behrengi'leri: 'Küçük Kara Balık', 'Bir Şeftali Bin Şeftali', 'Ulduz ve Konuşan Bebek', 'Ulduz ve Kargalar'ı okudu kızım. Büyük bir iştah ve heyecanla nerdeyse her gün bir Behrengi okudu.

Sonra Behrengi'yi daha fazla okumamaya karar verdi. Her kitapta bir ölüm varmış ve çok üzücümüş. Üzülüyormuş. Fazlasıyla.

Daha neşeli, YKY'den Roald Dahl'ın 'Bay ve Bayan Kılı'ını şiddetle tavsiye ederim. Habire zevkle okuduklarımızdan o kitap. Çok matrak.

Diyelim (kısaltılmamış haliyle) Jules Verne'e hazır değil hâlâ. Ve çocuklara doğru zamanda doğru kitapları sunmak çok önemli.

İş Kültür Yayınları'ndan Natalie Babbitt'in 'Ölümsüz Aile'sini ve K. Grahame'in 'Söğütlükte Rüzgâr'ını da zevkle okudu bu yaz. Sonra 'yılların eskitemediği' Pollyanna.

Ve de Büyülü Küçük Kitaplar serisi: 'Büyülü Süpürge Servisi', 'Büyülü Süpürge Taşımacılığı', 'Temizlikçi Cadı' filan -zevkle okunuyorlar.

Benim kızım da doyamıyor bu büyü mevzuuna.

6-13 yaşları herhalde insanoğlunun büyücülük yaşları. Çocuklar her şeyden çok büyücü olmak istiyorlar; bu malum/sıradan dünyaya ait olmamak.

Harry Potter'ın başarısında da, bu damarı yakalamış olmak yatıyor.

Şimdi bunlar bu yaşların kitapları.

Peki ya bebekken?

Kızıma çok küçükken okumaya başladım. Daha doğrusu okumaya değil; anlatmaya. Net'ten çıkan çok kocaman resimli Pamuk Prenses'ler, Pinokyo'lar filan var ya. Onları kucağımıza alıp oturuyorduk. Sonra ben her sayfada olanları ona resimlerini göstererek 'A! bak pelerin giymiş. Ne renk bu pelerin?' filan -ona da habire sorular sorarak (hayvan adları, renkler, sayılar, bu ne, o ne) anlatıyordum.

Kızımın çok küçükken yaptığı acayip bir şey vardı. Aklıma geldikçe gözlerim dolar. O koca resimlerde kahramanın başına bir şeyler mi geldi/yere mi düştü/parçalandı mı/uykuya mı yatırıldı -kızım iki ufacak elini sayfaya doğru uzatırdı. Kaldıracak yani kahramanı, ona yardım edecek, düzeltecek onu.

O minicik eller her seferinde belli sayfalara uzatılırdı. Benim kalbim sıkıştırdı sevgiden.

Evet ilk üç-dört yılları acayip zor. İnsanın canına okuyor ilk üç-dört yıl.

Şimdi Serdar Turgut'un uykusuzluk anılarını vs. kırkı çıkmamış oğluna dair, tuhaf, manyakça filan ama -hasretle okuyorum.

Ben ilk üç yıl boyunca düzenli/deliksiz bir kez bile uyuyamadım. 24 saat boyunca aralıksız hizmet veren bir garson olduğumu düşünüyordum. Sonra uykuları düzene giriyor, kendileri düzene giriyor. **Laftan anlıyorlar** ve kendilerini ne biçim ifade etmeye başlıyorlar.

Ama o ilk üç-dört yıl boyunca bu dünyaya ait değiller. Uzay yarattığı her biri. Bakışları, konuşmaları, hareketleri, yürüyüşleri. Öyle öyle tatlılar, öyle bambaşkalar ki.

İnsan o zamanlardaki küçücük ellerini, ayaklarını, o efsunlu bakışlarını, içten kahkahalarını ve hatta ağlamalarını özleyor sonra. Tuhaf ama böyle.

O dönemlerdeki sihirli kitaplarımızdan biri de (YKY) Feridun Oral'ın 'Böğürtlen Cini ve Sarı Gaga'sıydı. Feridun Oral'ın Türkiye'nin en iyi çocuk kitapları sihribazı olduğunu düşünüyorum. Müthiş sihirli, acayip güzel resimleri, kitapları. Uçanbalık'tan çıkan Aytül Akal'la birlikte yazdığı 'Sarayın Süslü Kedisi'ni de şiddetle salık veririm.

Çok kitabı yok; ama bu ismi: Feridun Oral gördüğünüz anda alın çocuğunuza. Bambaşka oluyor kitapları.

Yapı Kredi'nin beyaz ciltli tüm kitaplarını: 'Kedi de Kedi', 'Sinirli Sinan' odur budur, yıllarca zevkle okuduk biz. Yine o güzel seriden Behiç Ak'ın: 'Bizim Tombiş Taştan Hiç Anlamıyor', 'Gökyüzüne Giren bulut', 'Karadeniz'deki Yunus', 'Ben Ne Zaman Doğdum' sevgiyle defalarca okuduklarımızdan.

Selçuk Demirel'in yine beyaz ciltlilerden 'Mumuk' serisi de öyle. Habire habire okuduk durduk.

Leyla Saklıpınar'ın tüm büyü kitapları da öyle. Bütün bu kitapları iki-üç yaşından itibaren zevkle, sevgiyle okuduk da okuduk.

Ama her çocuğun sihirli bir kitabı varsa, kızımınki Barbara Berger'den 'The Jewel Heart'tır. (Mücevher Yürek)

O kadın sihirli keşinlikle. Bu dünyadan değil, başka güzel bir yerlerden. Bizde üç kitabı var, hiçbirini üstümüzdeki sihrini kaybetmedi.

İngilizce okuyabiliyorsanız; bulabilirsiniz; açın sayfalarını uzun uzun anlatın yani.

Şimdi o bebek mavisini sayfayı açtım. Mücevher Yürek Gemino'nun paramparça yerde yattığı yeri. Kızımın küçük ellerini uzattığı yere baktım. Kızımın küçücük elleri, her seferinde yerinden kaldırdı; iyileştirdi onun bedenini. Pavelle'le birlikte onu yeniden diktiler. Bir tohumdan içine yürek koydular. Her seferinde Gemino'yu iyi ettiler. O da Pavelle için ve kızım için, yeni bir şarkı çaldı. Çok güzeldiler.